

Jurnalisti impotriva antisemitismului

Julia Henriette Kakucs

Igal Avidal, realizatorul reportajului transmis de "Deutschlandradio Kultur" la data de 27.06.2011 despre primul festival al filmului evreiesc din Bucuresti - care a avut loc intre 20-26 iunie al acestui an - vorbeste despre lipsa de informatii privitoare la traditiile iudaice pe care o are publicul din sala.

Eu, desi am fost scutita in Timisoara tineretii mele de actiuni antisemite, am intalnit mereu si mereu acele clisee nascute din prejudecati si fobii inradacinate in cotidian.

Le intalniseam in zambetul mirat si bunavoitor al intrebarii: "Esti evreica? Nu face nimic!"

La Cluj in timpul facultatii mele am fost confruntata cu "vina" de a-l fi omorat pe Josua al nostru. Ceea ce m-a indurerat nespus a fost faptul ca familia copilului caruia ii faceam testul de inteligenta m-a suspectat ca doresc sa-i beau sangele.

Desigur, prin simplul fapt ca am trait intr-un mod deschis religia mea, am participat si la micșorarea antisemitismului. In mod sigur am avut vecini, colegi, prieteni de mai tarziu, care s-au bucurat de a ma avea in cerul lor. Si nu doar in sensul: "Fiecare antisemit isi are evreul sau". Nu. In totalitatea lor, aceste manifestari marginale au fost putine. Le categorisiseam pe sertarase: Sertarul Prostiei, Sertarul Invidiei, Sertarul Rautatii, Sertarul Mentalitatii Transmise, Sertarul Lipsei de Informatii...

Gaseam mereu o explicatie, dar nu o solutie.

Si cum as fi putut-o gasi intr-o ambienta in care doar un numar mic al populatiei stia de Holocaustul petrecut in Romania in anii 1940 – 1944

Tacerea ingropase faptele si cu ea lasase cale libera sentimentelor antisemite. Sentimentele nu au nici o logica. Si totusi singura cale de a lupta impotriva lor este informatia.

In Germania se discuta deschis despre Holocaust, despre Shoah. Se citesc cu elevii liceelor carti ca si "Monsieur Ibrahim et les fleurs du Coran" de Eric Emmanuel Schmitt. Se analizeaza experimentul psihologic descris in romanul "Die Welle" de Morton Rhue. Se viziteaza lagare, se vizioneaza filme, documente...

Antisemitismul are insa radacini adanci. Sunt necesare voci puternice care sa atinga sufletul publicului larg.

Avem nevoie in Europa de o jurnalista ca si Pilar Rahola, care isi ridica vocea alaturi de Israel si enumera in toate discursurile ei fatetele antisemitismului modern, de jurnalisti romani ca si Dragos Ciocarlan care portreteaza evrei, personalitati ale vietii culturale mondiale. Prezentand drumul biografic al lui Dan David - jurnalist si fotoreporter de mare prestigiu international, originar din Bucuresti - intr-un interviu exclusiv realizat la 17 mai 2011, Dragos Ciocarlan reuseste sa informeze publicul

atat despre persecutarea sionistilor precum si despre greutatile unei emigrari. La fel de importanta este informatia privitoare la Premiul "Dan David". Reporterul face astfel cunoscut modul in care un evreu emigrant sustine realizarile de exceptie ale culturii umane. Astfel de emisiuni ridica prestigiul evreilor, diminueaza puterea prejudecatilor antisemite.

Avem nevoie de reportaje despre Conferinta tinuta in luna iunie la Institutul Cultural Roman din Tel Aviv care a avut ca tema: "Holocaustul, intre reprezentare muzeografica si disciplina de invatamant".

La dezbateri au participat evrei originari din Romania, supravietuitori ai Holocaustului, personalitati ale vietii stiintifice si culturale.

Citez un fragment din emisiunea realizata in 17.06.2011 a corespondentului RRA Dragos Ciocarlan:

"Despre mișcarea legionară din România, Radu Ioanid, director al Programelor arhivistice, al Muzeului Holocaustului, din Washington, a declarat corespondentului RRA, Dragoș Ciocîrlan:

Radu Ioanid: În momentul de față, avem, în România, o extremă-dreaptă virulentă, care nu pare să aibă, să mă exprim puțin tehnic, pinion sau ambreiaj politic. Să ne uităm puțin la ceea ce se întâmplă în Ungaria, unde, o extremă dreaptă virulentă a câștigat - aș putea să spun fără ezitare, profascistă - a câștigat 16% din voturi. Nu suntem, în România, în această situație. Extrema-dreaptă este agresivă în vorbe și semimarginală. Pe fondul economic care există în momentul de față s-ar putea să avem, însă, surprize. Dacă aceste surprize se vor chema Mișcarea Legionară sau România Mare sau România Mică, asta rămâne să vedem."

Avem nevoie de redactoare ca si Antal Erika, care portreteaza convingator personalitati culturale apartinand grupurilor etnice conlocuitoare. Aceasta jurnalista actioneaza permanent – in toate emisiunile realizate de ea, in toate articolele scrise – in mod constient impotriva antisemitismului.

Avem nevoie de emisiunile culturale ale Feliciei Ristea. Interviuurile inregistrate de ea in timpul "Saptamanii Israelului" la Timisoara au redat spiritul constructiv, intercultural al acestui eveniment de exceptie.

Muzeul Tolerantei al Centrului Simon Wiesenthal din Los Angeles are doua usi de intrare: pe una scrie "prejudecati" pe cealalta "lipsit de prejudecati".

Daca doresti sa intri pe cea pe care scrie "lipsit de prejudecati" vei fi surprins ca nu reusesti. Usa este incuiata. Nu exista oameni fara prejudecati.

De aceea doresc sa subliniez importanta fiecarui cuvant rostit in acest discurs tinut in slujba intelegerii si omeniei.

Presă, radioul prin puterea lor de informare participă în mâinile jurnaliștilor care posedă un curaj civic pregnant, la însămânțarea toleranței în societate. Individul nu se poate retrage însă în comoditatea siguranței.

Doar printr-o participare activă la formarea opiniei publice putem realiza ceea ce dorim: Înțelegerea între oameni.